

Emballasje og merking

Noe som kan være like farlig som å tukle med mobiltelefonen når man kjører bil, er å forsøke å åpne en pastilleske.

For det første er den lille plastflippen som man skal dra i nærmest usynlig, og når man til slutt har funnet den, så ryker den straks man trekker i den. Og da er esken umulig å åpne uten skarpe tenner eller verktøy. Men trenger man egentlig plast rundt en pastilleske av papp i disse miljøvern-tider? Og apropos miljøvern, hvorfor har alle drikkekartonger av papp fått skrukork av plast? Var de ikke mye lettere å gjenvinne den gangen man bare brettet dem ut på toppen?

Emballasjen er viktig for et produkt. Den er blikkfanget som skal få kunden til å velge akkurat dette merket framfor alle andre lignende produkter. Ja, det virker som om enkelte synes emballasjen er så viktig at den må tas godt vare på. På baksiden av potetgullposene står det for eksempel noen tips om «oppbevaring av posen». Hvordan innholdet skal oppbevares står det ikke noe om.

Uleselig

De fleste spiselige produkter har som regel en liste over hvilke stoffer de inneholder på baksiden av emballasjen. Denne er vanligvis trykket med så små bokstaver at du må ha forstørrelses-

OLA A. BAKKE

Pensjonist og hobbykribent,
Nesbyen

*Greid å true båten
uskadet inn gjennom
tuten på en flaske.*

glass for å se dem, og gjerne på en bakgrunnsfarge som gjør teksten uleselig.

Men når jeg greier å lese at sjokoladen jeg holder i hånda «kan inneholde spor av nøtter» blir jeg litt betenkt. For når jeg kjøper f.eks. en Firkløver eller en Helnøtt, så vil jeg gjerne at sjokoladeplata skal inneholde noen store nøttebiter, ikke bare spor etter nøttene.

En ny trend er å merke produkte-

ne med hva de ikke inneholder. Som kjøttdeig uten saltvann, kjeks uten palmeolje og brus uten sukker. Vil melkekartongen snart bli dekket med ørliten tekst hvor det står alt den ikke inneholder?

«Uten salt» sto det med store, røde bokstaver utenpå posen med peanøtter med skall som jeg kjøpte forrige dagen. Men det pleier da ikke å være salt på peanøtter med skall!

Når vi først er inne på salt så hadde vi tidligere to typer: Nezo var vanlig salt og Jozo var salt tilsatt jod, derav navnet. Nå har Nezo blitt borte, i stedet har vi fått Jozo uten jod. Blir ikke det litt som cheeseburger uten ost?

I tennene

Etter nok en gang å ha plukket små plastbiter ut av tennene, fordi jeg glemte å fjerne klistrelappen på eplet mitt før jeg spiste det, lurar jeg litt på vitsen med denne merkingen. Både hva eplesorten heter og opprinnelseslandet står jo som regel på et skilt i butikken. Vil vi snart finne sånne små merkelapper, som nesten ikke er til å få av, på alle druene og morellene også? Til og med i posen med hasselnøtter som jeg kjøpte til jul var alle nøttene stemplet med en firmalogo.

«Innholdet kan synke litt sammen under transport», står det på baksiden av de store eskene med forskjellige frokostblandinger. Men når jeg åpner esken og ser at den bare er halvfull kan jeg ikke si annet enn at jeg føler meg litt lurt.

Det å pakke varene inn i emballasje av sammensveiset, slagfast plast er en trend som ser ut til å spre seg. Samme hva du kjøper av små duppedingser så er de pakket i denne plast-kokongen som er umulig å få opp uten å bruke en skarp kniv eller en hagesaks.

«Testet»

Og samme hvor dårlig man ser er det vel ikke mange som har på seg briller i dusjen. Så hvorfor er ikke hårsjampo, balsam og dusjsåpe merket med litt større skrift slik at det går an å se hva som er hva, selv uten briller? Og når vi først er inne på hygiene-produkter, så står det «testet av tannleger» på flaska med munnskyll fra Colgate. Men hvordan produktet kom ut av testen står det ikke noe om.

Jeg vet ikke hvilke regler butikkerne har å holde seg til når det gjelder å oppgi kiloprisen på en vare. Men jeg har sett kilopriser på både blomster, leker og klær. (Da jeg fikk se kiloprisen på underbuksa jeg hadde tenkt å kjøpe la jeg den tilbake og tenkte jeg fikk slite med den gamle stund til.)

Den dummeste emballasjen jeg har vært borti noen gang var rundt en gave jeg i barndommen fikk av en onkel som var sjømann. Han sendte meg en liten lekebåt, en tro kopi av en fullrigger med både master og seil. Men av alle ting han kunne ha pakket den inn i, så hadde han greid å true båten uskadet inn gjennom tuten på en flaske.